

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Ara resulta que M. Bloch era un protector de l'humanitat...

Any I - Núm. 22

Barcelona, 17 de novembre de 1931

Preu: 20 cèntims

Don Alfons comenta la seva condemna a mort

—Ahi me las den todas!
Amb aquesta frase ens va rebre don Alfons de Borbó, aquell mateix que abans tenia la superstició de fer-se anomenar tretze.
—Ahi me las den todas; y yo sigo en mis trece!
—Però, què passa?
—Nada, que me han condenado a muerte si vuelvo a España. Si yo hubiera sido la República y ellos el rey, no hubiera aguardado tanto. De todas maneras, le advierto que, por lo que pudiera tronar, mejor dicho, destronar, iré con cuidado si vuelvo; no me gustaría ser un segundo Galán.
Efectivament, per a un primer personatge és poc el paper de segon galan. Ens fem càrrec de l'aprensíó de l'ex-monarca.

L'Emiliano inaugura la seva campanya revisionista

Emiliano Iglésias, de tornada de Madrid (ara no sabem de cert si l'Iglésias, quan ve a Barcelona, torna de Madrid, o quan va a Madrid, torna de Barcelona), s'ha vist abordat per un dels nostres redactors, el qual, després de felicitar-lo per l'èxit de Madrid li ha fet a mans un pomell de perpetuïnes, ofrena dels ciutadans decentes de Barcelona; després, li ha demanat impressions de les seves aventures madrilenyes.
—Estupendo, amigo, colossal! La mejor noche de mi vida, después de la de Primera Comunión! Da gusto verse com-

L'Emiliano es llança a la campanya de super-revisió

prendido tan a fondo por todo un Parlamento!
—I ara, què pensa fer?
—Dedicarme a los estelos, ladrones, estafadores de joyas, vampiros de todas clases, monstruos y castrados fisicos... en fin, qué sé yo!
—Trebll agrat!—insinuàrem.
—Diga más bien lucha, amigo mio: suerte que me conocen todas las personas decentes y saben quien soy yo. Pregúnteselo. Pero los atributos de mi virilidad se hallan demasiado altos para que lleguen a ellos ciertos infundios.
—I en Lerroux?—li vàrem dir.
—Lerroux, bueno...—va respondre bruscament—Agur, amigo; viva la decencia y la República!
I va allunyar-se ràpidament; dins una taverna prop de l'estació l'esperaven, jugant el mus, els de la «Lliga del bon mot».

—Yo soy el honrado primero.
—Y yo el segundo.
—Y yo el tercero.

LA VIDA ALEGRE I CONFIDA A BARCELONA

Mme. HANAU i M. BLOCH inauguren, amb èxit extraordinari, el cabaret financier "Al Olimpo de Oro"

Des de fa pocs dies, Barcelona compta amb un nou establiment, del qual no direm que fa honor a la ciutat, perquè encara no hem cobrat la factueta que tenim presentada a Mme. Hanau, però tan bon punt el compte estigui liquidat, ho direm de seguida. És tracta, els lectors ho hauran endevinat, del gran cabaret financier «Al Olimpo de Oro» que la generositat ben francesa de Mme. Hanau i del seu marit, M. Bloch, ha posat a disposició de la gent alegre de Barcelona.
Atentament invitats per l'empresa del que, provisionalment, en direm luxós local, assistirem, l'altra setmana, a la seva inauguració. De bell antuvi, va sobtar-nos l'absència del senyor Eufemio Rodríguez, coneixent com coneixem la seva afició a cerimònies d'aquesta índole. M. Bloch, que feia els honors de la casa, va donar-nos en una satisfactoria explicació:
—Vous savez, pour rien donner aux journalistes, je me suis a moi même...
El local estava ple de gent. Hi havia el bo i millor de Barcelona. Fou notada, però, l'absència del senyor Macià. M. Bloch, molt excitat, en demana explicacions al senyor Companys:
—Jo he fet tot el que he pogut—deia aquest, tot confós—però no ha volgut venir...
Terminat l'incident, monsenyor Bloch va enfilar-se dalt d'un petit escenari, i féu el discurs següent:
—Dames et messieurs: Je vous donnerai de l'or! Vous ne me donnerez que des papiers! (Ovació) Això que us acabo de dir—continuà en català—els senyors Giralt i Companys ho han entès perfectament, però seguiré en català, perquè—perdoneu—no puc tenir la mateixa confiança amb els vostres coneixements. Us heu de fer càrrec que aquí hi ha molts periodistes...

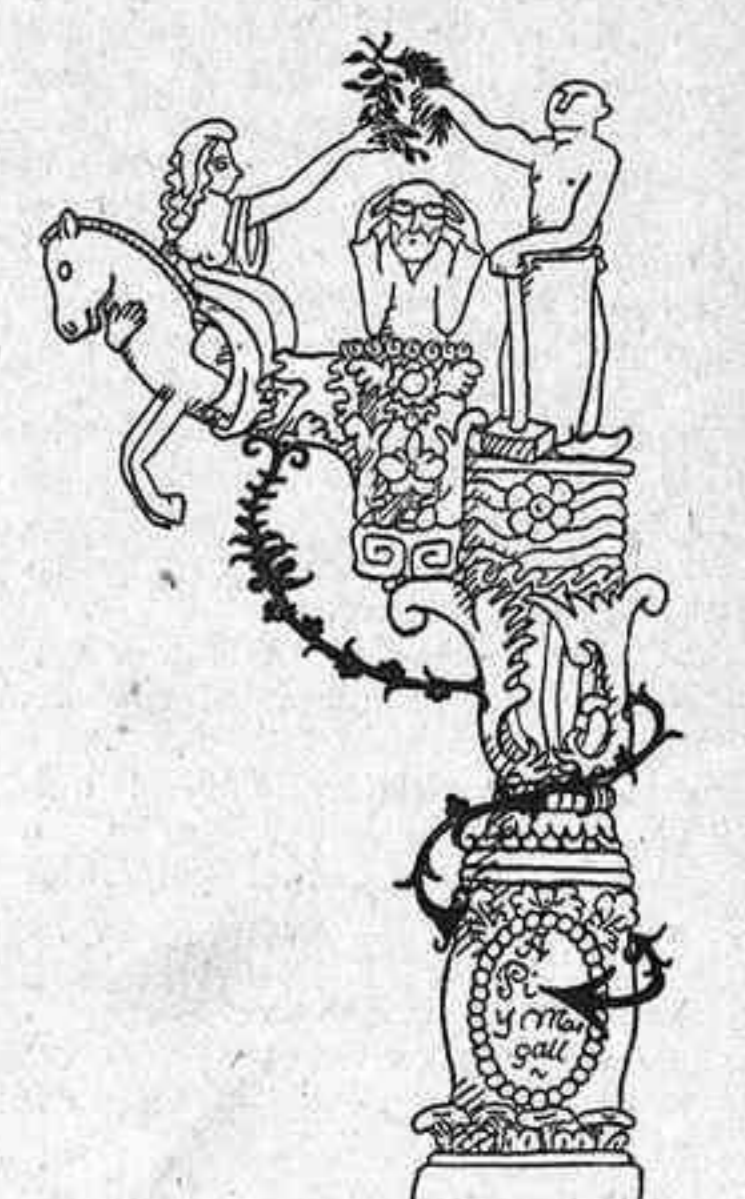
A continuació, M. Bloch desenrotllà una captivant causeri sobre la manera infalible de comprar duros a quatre pessetes, a tres pessetes, a dues pessetes, a una pesseta, fins que el senyor Giralt va aixecar-se de la butaca, amb les llàgrimes als ulls, i va cridar:
—Assez, assez!
En asseure's novament, el senyor Giralt va dir als que tenia a la vora:
—I com parla aquest home! Quina emoció, quina unció financiera! Hi ha que sentir-lo!
Terminat el discurs, monsenyor Bloch va llegir un telegrama d'adhesió de M. Raoul Peret, que deia així: Mes souhaits pour votre Olimpo. Quelle malchance de ne pas être là! On m'a dit, quand même, que, heurement, vous avez de très bons copains.
A continuació, M. Bloch va anunciar que els Cent Homes i el seu Fontbernat cantarien «La cançó del lladre» en obsequi a la concurrència, atenció delicada que l'amo de l'establiment fou el primer en apreciar. Aprofitant el desori circumstancial, el senyor Companys va cridar-nos a part:
—Aprofito l'ocasió per felicitar-lo—va dir—. EL BE NEGRE està molt bé. Llàstima que us fiqueu massa amb en Lluhi... Ja veieu que us parlo amb el cor a la mà.
Efectivament, el senyor Companys, com de costum, duia el cor a la mà. Portava, també, un vestit de dol rigorós.
—Ja sabeu—digué amb aire condolgut—que la pobra Rabassa és morta...
Abaixàrem el cap en senyal de pena, i ofrem el senyor Companys, que continuava:
—Té, ara em recordo d'aquesta virgueria que han publicat a La Publicitat... Sí, home, allò d'en Brunet. Vós ja sabeu que en Brunet havia estudiat per capellà i d'un home així, què voleu que n'esper-

rem els que vivim l'emoció revolucionària?
—Ja, ja...
—Vós l'heu dita. Ah!, muri!—féu en Companys amb un entusiasme desproporcionat—Apa, ¿voleu prendre alguna cosa? Us convido!
Pobrets de nosaltres, no tenim un no per ningú. Ens va convidar.
—Sí...—continuà en Companys com aquell qui res—A aquella història de M. Bloch, Giralt i de La Humanitat... No haurà escapat a la vostra perspicàcia que aquest Bloch que, com vós sabeu, és un escapat de presidí, és, a més a més, un plagiari. És M. Bloch el que ha copiat textualment l'article de La Humanitat, i no al revés, com diu La Publi. I pel que fa referència a aquest infeliç d'en Giralt, idem de idem. En el fons—poseu-vos el cor a la mà, com jo, i digueu-me: —¿Quin interès hi hem de tenir en Giralt i jo de que la pesseta baixi, eh? Ara, precisament, que les coses comencen d'anar bé?
Ens posàrem el cor a la mà i en aquesta posició humil va sorprendre'ns la cridòria amb què era rebuda una nova atracció. A l'escenari, Mme. Hanau, vestida amb una roba lleugeríssima, ensenyava amb gest procaç les divises estrangeres.
En mig del tumulte, sentírem un braç que ens estirava. Era el senyor Giralt.
—Vingui, vingui—féu—quina ganes tenia de felicitar-lo! EL BE NEGRE està molt bé. Llàstima que us fiqueu poc amb l'Ullet...
—Sí, és clar...
—Ja, ja, ja! I que en sou, de graciós!—digué, amb un entusiasme desmesurat—. ¿Voleu prendre alguna cosa? Us convido!
I ens convidà.
—Està bé, oi, aquest cabaret?... I, a propòsit—continuà

en Giralt d'un aire displlcent—, a la millor haureu vist aquella ximpleria de La Publi... Sí, home, aquella història de M. Bloch... Com podeu comprendre, no es tracta res més que d'un vil plagi: M. Bloch ha copiat la seva nota de les meves manifestacions. Quan a La Humanitat, pobrets, van tan curts d'original i d'idees... A més: quin interès hem de tenir en Companys i jo en què la pesseta baixi, eh? Ara, precisament, que em començo a ficar a Sant Celoni...
Davant la nostra estupefacció, el senyor Giralt callà un moment. Continuà, però, de seguida:
—Es clar que aquestes coses, a vós, no se us han de dir. Ja sabeu que en Manuel Brunet havia estat seminarista. I què en voleu esperar, eh?, d'un seminarista...
Amb aquestes, va comparèixer el senyor Companys i tant va ésser veure'l com en Giralt se li tirava als braços. Ploraren quatre tristes llàgrimes. M. Bloch, que havia notat el grup, va presentar-se immediatament:
—No fos cas—va dir—que amb l'emoció els caigués alguna pesseta...
—I tota aquesta història del plagi, què?—preguntàrem tímidament a M. Bloch.
Sentir això i girar-se els senyors Giralt i Companys com un sol home, fou tot u:
—I ara!—digueren a cor—Encara hi pensa? ¿No podem fer broma nosaltres, encara que no siguem d'EL BE NEGRE?
I feren broma.
Havia arribat l'hora de marxar. Els Cents Homes i el seu Fontbernat cantaven la marxa dels cabrits, que no era altra que les «Muntanyes regalades» adaptades especialment a les característiques del local. Començaven així:
A muntanyes regalades no els hi miris el dentat.

Per acontentar tothom S'erigiran, a Barcelona, 50 monuments a Pi i Margall

En saber Mr. Briand la decisió del nostre Ajuntament, es va fregar les mans i va dir amb el seu accent de pescador de canya:
—Bien, c'est par ici que l'on commence.
I després, sense cap accent, perquè no ho deia, sinó que només ho pensava, afegí:
—Si totes les ciutats europees arribessin a tenir dos bons monuments a Pi i Margall, ben poques empenyes ens mancarien per a constituir els Estats Units d'Europa.
Ell — Mr. Briand en persona — sabia que la notícia que li havia servit l'Agència Havas era curta i inexacta—la coneixia prou bé, l'Agència Havas: massa diners li ha costat—. Però sabent també que els redactors de l'esmentada Agència no gaudeixen d'una imaginació massa privilegiada, pensà, i pensà molt bé, que alguna cosa hi hauria de veritat. I és per això que tan bon punt el seu gran amic el senyor Maspons i Anglès arribà a Ginebra, el va emprendre per a demanar-li precisions sobre la qüestió:
—Oui, oui—digué tot seguit el nostre compatriota—. Vous pouvez y monter de pieds.
—Però—insistí Briand—, Pi i Margall...
—Non, non; Pi i Margall c'est pour nous; pour vous c'est Pin et Mercoq. Oh! Nous aussi, nous avons un Pin, mais c'est un Pin et Soler, avec lequel il ne faut pas le confondre, quoique étant deux Pins ils soient également morts tous les deux. Les squelettes sont tous pareils; j'en ai vu; mais il ne faut pas les confondre.
—Però, ¿com ha anat la cosa que tingúes els monuments?
—Vous verrez; figurez-vous...
—Ja pot parlar en català; ens entindrem millor.
—Oh merci! Monsieur Briand, si vous saviez le faveur...
—Bé, però, ¿com va anar la cosa? En català, eh? en català.

Projecte de monument que presenta "EL BE NEGRE" i que ens fa molta por que serà acceptat per l'Ajuntament

—Doncs, veureu. Estaven els regidors en una sala gran i mig rodona, al mig de la qual hi ha una cosa que no sé per què en diuen l'hemicicle, que vol dir una bicicleta d'una sola roda, i decidiren que calia parlar de posar el monument a Pi i Margall. Volien posar-n'hi un de petit, petit, perquè aquell gros, gros, deien que dificultaria la circulació del senyor Vachier, i que era lleig. I tan bufó com és! Veureu. Hi ha dues columnes que tot seguit diu: «Oh! Mira el Municipi! I aquella altra, com s'assembla a la Regió!», i darrera una pilastro que sembla bessona amb la República Federal. Hi ha Castella, i

Pel dret, per la civilització i per la llibertat dels pobles França declara la guerra a Còrsega

A darrera hora comuniquen de París que el govern s'ha assabentat que Còrsega era una illa francesa

Una greu decisió del Govern. París la celebra amb entusiasme

París, 8. — Reunit en consell de ministres secret, el Consell de Ministres, en vista de les dificultats sorgides darrerament en el tràfic de records napoleònics, per unanimitat, excepte el ministre d'Instrucció Pública que es retirà en vista que la sessió era secreta, ha acordat declarar la guerra a Còrsega. En ésser coneguda la notícia pel públic l'emoció ha estat immensa. Hom es preguntava amb ansietat on dimonis es trobava aquell país, sabuda com és la curiositat geogràfica de tots els francesos. En saber que per anar-hi calia travessar el mar s'han produït les escenes de més gran desolació, sabut com és de tothom el predominar que en aquest element tenen les forces del contrabandista aproximadament del mateix nom. Es creu que a la fi s'acceptarà amb alegria la perspectiva d'una nova guerra pel dret i la civilització.—Atlante.

La guerra no és doncs, com s'havia cregut, ni una guerra de conquesta ni una guerra internacional. És, simplement, una guerra civil. Amb aquest motiu tots els partits antimilitaristes s'han posat al costat del Govern per portar l'ofensiva fins a les darreres conseqüències. Regna entusiasme i optimisme. — Atlante.

formació és feta a casa i no la continuem a causa de certes dificultats geogràfiques.

La política del Govern francès. Victòria segura

París, 12. — S'ha reunit el Govern en ple per tractar de la qüestió de Còrsega. La situació és greu i no es té esperança més que en unes negociacions que actualment es porten a cap prop de la Lliga Regionalista de Barcelona. Es tracta, sembla, de contractar un valuós element d'aquesta organització, ara en vaga forçosa: el senyor Bastos ex-director de la Tabacalera, per veure si poden jugar aquesta carta contra el bandit Spada i els seus. El senyor Bastos sembla que ha parlat de la conveniència de contractar també el seu germà, que ha estat governador de Sevilla, i seria la manera de tenir en mà més Bastos per enfrontar amb un sol Spada.

Còrsega es prepara

Ajaccio, 10. — Un silenci impressionant regna damunt tota l'illa. Tots els habitants estan amagats darrera una bardissa o altra esperant els esdeveniments. Els bandits Spada, Secco, Caviglioli i Bartoli recorren el país de puntetes i van disposant la defensa. Els periodistes hem rebut unes contrassenyes negres per poder circular. És diu si França preparava la cosa de temps. Els magistrats, els gendarmes, els alcaldes i altres funcionaris que cobraven de França, estan indignadíssims davant tanta deslleialtat. Avui hem vist un avió. Volava. Els francesos, de voler en diuen «volers» que vol dir robar. Ningú no sap de què es quixen. — Stefani.

Precaucions a Còrsega. Arribada de reforços

Ajaccio, 11. — Els elements governamentals treballen sense descans. Ara sembla que voldrien impedir que desembarqués un famós bandit espanyol anomenat Don José que en temps passats havia tingut un afer amb una tal Carmen. Però mentre vigilen per un cantó per l'altre han arribat dos importants reforços. Un es diu Don Eufemio i l'altre Don Emiliano. Aquest ha vingut a oferir tota una flota. De moment se'l prenien en broma perquè a ell, de flotes n'hi ha a cada pas, sobretot en aquest temps de pluges que els bolets es troben a coves. Després però, s'ha sabut que la flota era de veritables vaixells. Don Eufemio ha visitat els periodistes i els ha ofert gestionar el canvi dels braçals negres per altres de més alegres. Els periodistes han acceptat agraïts. Els dos nous vinguts són dos tiparros, alts i fornits; no obstant, Don Emiliano és més imponent amb els seus bigotassos i el seu cabell ondulat. Vesteix de manera apropiada i porta al coll un amulet en forma de collar de brillants.

Els il·lustres hostes han estat rebuts pel senyor Spada i ara hi estan en truetes. Hi ha rumors d'un pròxim canvi de govern. Els forasters assumiren, sembla, una mena de dictadura. — Stefani.

Comencen les hostilitats. Comunicacions interrompudes

Ajaccio, 12. — Han començat les hostilitats. L'esquadra francesa s'ha posat a bombardejar el país. El soroll és atronador. No ens entenem. Diuen si les comunicacions estan interrompudes, però nosaltres no ens ho creiem. Els bandits es defensen amb un valor heroic i esperen tota l'eficàcia en un cos a cos. A distància les carteres són difícils de fer.

N. de la R. — Quan el nostre corresponal deia que es deia si les comunicacions estan interrompudes tenia tota la raó. Ell no s'ho creia, però, i això li costarà el càrrec, que ja el tenim demanat per part d'una rellevant personalitat de la U. S. C. La resta de la in-

I UN BE!...

Ha demanat el càrrec de redactor marítim de La Humanitat el senyor Antoni Rovira i Virgili, ex-propietari de La Nau. Sembla que la direcció de La Humanitat acceptarà els serveis de l'acreditat i escarrassat nauta.

Amb motiu de la vacant de conseller de la Generalitat produïda pel cop de geni del senyor Vidal i Rossell, han tingut lloc diversos oferiments de prestigiosos personatges que no els faria res de carregar amb el mort.

El que té, de tots ells, més probabilitats d'èxit és el senyor Puig i Cadafalch, el qual només havia abraçat dues vegades al difunt Primo de Rivera.

En canvi, en Campalans sense cap pudor femení, ha declarat que no acceptaria de cap de les maneres aquest nou càrrec: ja en té prou amb els que acumula i l'empobreixen; un de més, fora la misèria més negra i la fam dels de casa seva.

A l'equipatge del senyor Emilià Iglesias, de tornada a Barcelona, hi havia, per una distracció, els dos leons del Congrés. La distracció era, com és natural, dels leons.

Advertim els nostres llegidors de la necessitat de portar sempre algun diner al damunt, sobre tot anant de nits; no fos cosa que t'atruaquin, i sempre és lleig de fer un paper ridícul.

Segons diu molt bé el diputat senyor Aragay, la política té d'interessant que el que en fa, sense saber-ho, resulta que és polític.

Nosaltres que ens pensàvem que hi ha polítiques que no tenen política!

Al Bisbat s'està decidint una qüestió força curiosa: una important sastreria eclesiàstica d'aquesta ciutat ha llançat uns nous figurins que ofereixen la particularitat de substituir les faldilles del vestit talar per uns folgats pantalons de païama, com s'estila a tot arreu del món; i el partit tradicionalista del clero s'ha revoltat contra la nova moda i ha dut el plet a cal Bisbe. ¿Qui s'imposarà, la caverna o els corrents renovadors? La sentència ha de caure un dia d'aquests, i serà notificada als lectors d'aquest setmanari.

Sabem que el Nunci de S. S. monsenyor Tedeschini, ha pregat als xantres de les catedrals espanyoles que s'abstinguin d'anar a les seves cantúries amb armes a la butxaca, així com de regentar sastreries, bars i altres establiments nocturns.

Don Angé de les Maries (sens dubte, deu ésser aquell àngel que les Maries van trobar al costat del sant sepulcre), s'ofereix des d'ara per cantar en vetllades necrològiques, balls casolans, etc... també advertix a les seves amitats que ha rebut, com a sastrer, les darreres novetats de la temporada.

Els transformistes

El senyor Esteve Batlle, que en els temps de la Dictadura, brodava des de la Hoja Oficial, treballs gràfics i literaris a honra i glòria de Primo de Rivera i d'Alfons XIII, va aconseguir, més tard, treure clandestinament el nas a les columnes de La Nau. Descobert de seguida, va haver d'abandonar el periodisme nàutic. Ha estat un quant temps a la muda, i ara reapareix, més trempat que un ginjol, a les planes de La Humanitat. Cal reconèixer que aquest Batlle de R. O. és un home que sap nedar i guardar la roba.

TANGO CARCELERO de D. Andrés de las Marías, chantre de la catedral de Madrid y dueño de sastrerías.

Don Andrés de las Marías, rey de los chantres y las sastrerías, desde su negra prisión, va mezclando tangos con Avemarías, acompañándose con un bandoneón de son dulzón y rezongón.

«Adiós Alfonsito, Alfonsito treste Borbón y Borbón; adiós almas nobles de Aguirre y Gil Robles. Kyrie eleisón, Christe eleisón!»

Desde la negra mazmorra, donde ha llegado por su suerte zorra, se atormenta el corazón; recuerda su piso con gato y cotorra, retratos de Primo y de Pidal y Mon y un rey guasón y fanfarrón.

«Adiós mi milonga, mi furra corrida de la restauración; ya no se guapea por ninguna idea, Kyrie eleisón, Christe eleisón!»

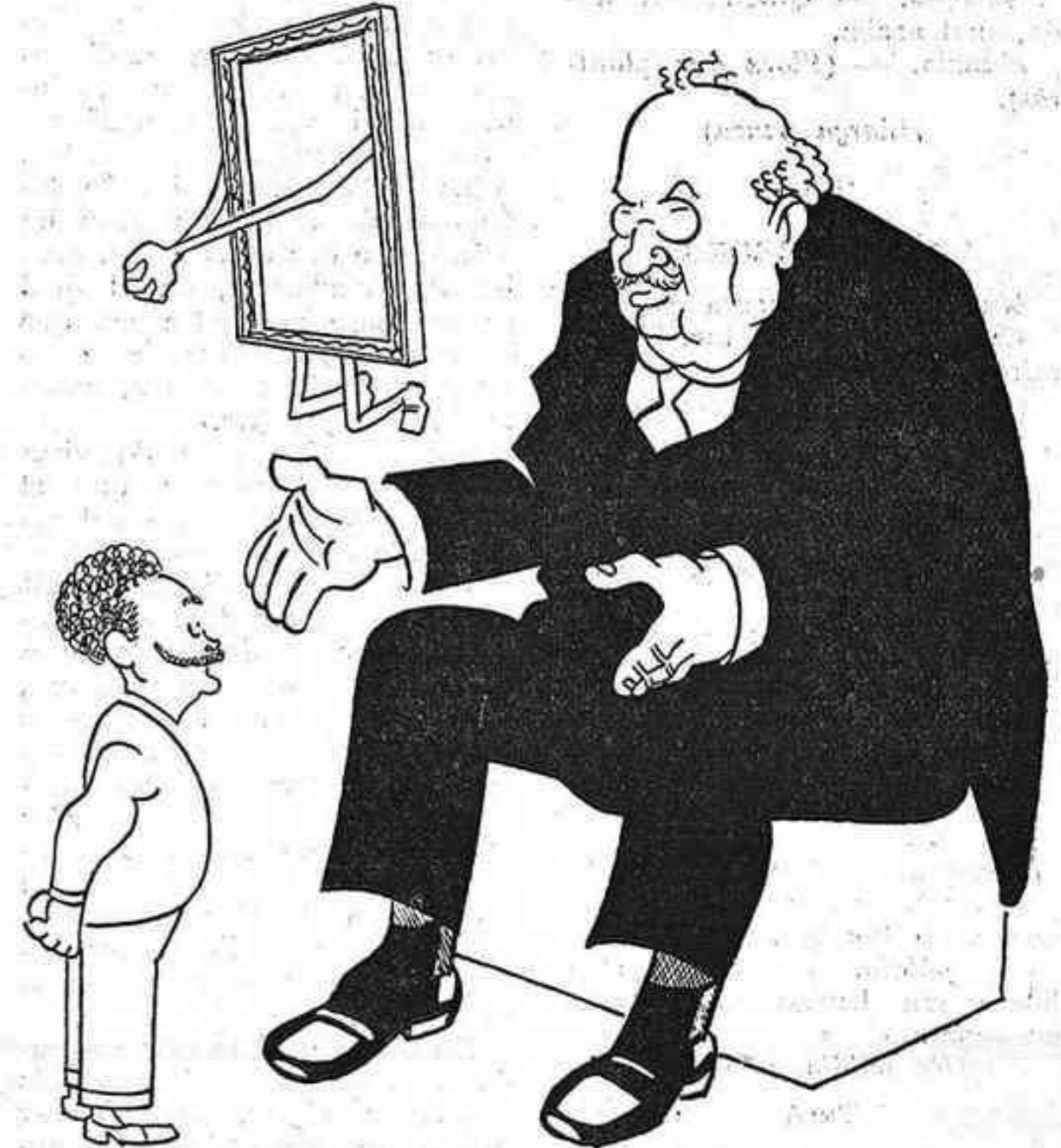
Gime con su voz de oro, que fué a menudo pasmo y prez del coro; deplora su «tropolésón». La cárcel se asombra del rico tesoro de tangos y Kyries de aquel santo varón, de su tesón y vozarrón.

«Ay Virgen de Ezquioga, mi alma te implora una aparición; haz un milagrillo o grande o chiquito; Kyrie eleisón, Christe eleisón!»

Don Andrés de las Marías, rey de los chantres y las sastrerías, desde su negra prisión, tiene un sueñecito de mejores días, cuando harán tiritas de la Constitución él y Gutiérrez de Borbón.

«Mueran a mis manos los republicanos con Maciá, el pendón. Sean ahorcados cien mil diputados. Kyrie eleisón, Christe eleisón!»

SALVEM EL QUE PUGUEM

— Què haig de fer don Alecandru? Què m'aconseilla? — De moment fes com aquell que no em coneixes, no fos cas que em compromessis a mi i tot.

